

Liam prišiel k nim, vytiahol kľúč a odomkol. Potom sa obrátil k nám. „Za žiadnych okolností o tom nesmiete nikomu povedať, jasné?“ spýtal sa tichým a pevným hlasom. Prikývli sme. Položil ruku na kľučku, otvoril a dvere zaškrípali.

Zažmurkala som. Namiesto kúpeľne sa do tmy ťahala dlhá úzka chodba. Steny a podlaha boli z hrubého cementu, žiadny prírodný kameň ani hlina, takže to musel niekto postaviť možno ako únikovú cestu. Nič nové pod slnkom. Naša stará „škola“, miesto, kde sme s Dantom vyrástli, mala niekoľko tajných východov pre prípad, že by nás napadli nepriatelia z Rádu svätého Juraja. Nikdy sa však nič nestalo, v živote som nevidela žiadneho vojaka, len na obrázkoch. No aj tak sa pre všetky prípady každý mesiac konali nečakané „bezpečnostné únikové cvičenia“.

„Zajtra ráno vás tu oboch čakám presne o šesť pätnásť. A teraz počúvajte, vy dvaja. To, kam idete a čo sa stane, keď sa tam dostanete, je prísne tajné. Táto chodba neexistuje – nevravte o nej *nikomu*. Vlastne od chvíle, ako prejdete týmito dverami, až kým sa nevrátite, nebudete hovoriť s nikým mimo organizácie, zo žiadneho dôvodu. Telefóny necháte doma. Tam, kam pôjdete, ich nebudete potrebovať. Chápete?“

„Áno,“ odpovedal Dante hneď, ale ja som pokrčila nos a civela som do chodby strácajúcej sa v tme. *Skrytý priechod v našej pivnici? Uvažovala som, aké ďalšie tajnosti sa schovávajú v týchto stenách. Je taká paranoja v Talone normálna alebo sme s Dantom bohvieprečo zvláštni prípad?*

Zahorela vo mne zvedavosť, podišla som dopredu, ale Liam mi zavrel dvere pred nosom a zamkol. Zamračila som sa a sledovala, ako kľúč mizne v jeho vrecku. Napadlo mi, či ho náhodou nenechá niekedy ležať bez dozoru na komode. Asi by bolo zbytočné „požičať“ si ho a prekĺznuť do chodby sama, zvlášť keď stačí počkať do zajtra a zistím, kam to vedie. Napriek tomu som bola strašne zvedavá.

„Kam tá chodba vedie?“ spýtala som sa, keď nás hnal zasa hore po schodoch.

Liam zafunel. „Tu žiadna chodba nie je,“ povedal rázne, keď sme vchádzali do kuchyne. „Toto je úplne normálna domácnosť.“

Obrátila som oči k stropu. „Fajn. Chápeš, neexistujúca tajná chodba, o ktorej nemáme hovoriť. Kam vedie?“

„Uvidíš zajtra.“

* * *

A videla som. Na druhý deň ráno sme sa s Dantom prihnali dolu a zistili sme, že dvere sú už odomknuté. So škrípaním sa otvorili. Nakukla som do chodby, slabo osvetlenej holými žiarovkami rozmiestnenými asi šesť metrov od seba.

Uškrnula som sa na brata. „Myslíš, že nás to zavedie do tajnej podzemnej jaskyne plnej drakov a pokladov?“

Zaškeril sa. „Kde si myslíš, že sme? V Tolkienovom románe? O tom dosť pochybujem.“

„Suchár.“

Prešli sme úzkou chodbou vzdialenosť asi troch blokov a vyšli hore po schodoch k ďalším jednoduchým dreveným dverám. Celá dychtivá a zvedavá som ich otvorila, ale za nimi sa neskrývala žiadna jaskyňa, nečakal na nás nijaký kruh drakov, nijaké rušné podzemné zariadenie s počítačovými terminálmi na stenách.

Za dverami sme objavili čistú, ale úplne obyčajnú garáž s popraskanou cementovou podlahou, bez okien a širokú najmenej pre dve autá. Vráta boli zatvorené a na policiach pozdĺž stien sa váľali úplne normálne garážové veci: náradie, hadice, staré duše na kolesá a podobne. Keď sa nerátal tajný tunel, ktorým sme prešli, bolo to absolútne a dokonale sklamanie. Samozrejme, až na dva čierne sedany, ktoré už hučali uprostred.

Dvere vodičov sa otvorili a vystúpili z nich dvaja muži s tmavými okuliarmi, oblečení v rovnakých čiernobielych oblekoch. Ako jeden sa obrátili, otvorili dvere vzadu a zostali stáť vedľa áut s rukami založenými na prsiach. Čakali.

Ostražito som si ich premeriavala. „Asi máme ísť s vami, čo?“

„Áno, madam,“ odpovedal jeden a pozeral sa priamo pred seba.

Takmer som sa mykla. Neznášam, keď mi niekto vraví madam. „A ste dvaja, pretože...?“